

Sygn. akt VIII C 803/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 3.198 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.038,10 zł (trzy tysiące trzydzieści osiem złotych i dziesięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 września 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.077 zł (jeden tysiąc siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 803/17

UZASADNIENIE

W dniu 31 stycznia 2017 roku powód P. R., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. powództwo o zasądzenie kwoty 3.198 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 września 2016 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 2 lipca 2016 roku wskutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki D. nr rej. (...). W związku zawartą ze sprawcą wypadku umową ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgłoszono roszczenie pozwanemu. W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód poinformował pozwanego w formie elektronicznej o wynajęciu przez E. N. pojazdu zastępczego w oparciu o umowę najmu nr (...) z dnia 5 lipca 2016 roku. Zgodnie z umową najmu strony ustaliły stawkę dobową brutto za najem pojazdu zastępczego na kwotę 159,90 zł, jednocześnie zastrzegając, że umowa zostaje zawarta na czas określony „do czasu zakończenia działań likwidacyjnych szkody”. Konieczność korzystania przez poszkodowaną E. N. z pojazdu zastępczego uzasadniała okoliczność, iż uszkodzony pojazd była jej niezbędny ze względu na charakter pracy zawodowej, miejsce zamieszkania i sytuację rodzinną; nie dysponowała ona innym pojazdem, który mogłaby użytkować podczas naprawy uszkodzonego samochodu. Umowa najmu wygasła w dniu 2 sierpnia 2016 roku na skutek zdania pojazdu zastępczego przez najemcę powodowi. W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód wystawił E. N. fakturę VAT nr (...) na kwotę brutto 4.797 zł, stanowiącą równowartość ustalonej stawki najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 5 lipca 2016 roku do dnia 2 sierpnia 2016 roku.

W dniu 2 sierpnia 2016 roku powód zawarł z E. N. umowę przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanego, wynikającej ze szkody w pojeździe marki D. nr rej. (...), a dotyczącej pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego. W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód poinformował pozwanego drogą elektroniczną o wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego przedkładając jednocześnie wszelkie związane z tym dokumenty, co stanowiło wezwanie pozwanego do zapłaty kosztów wynikających z faktury VAT nr (...). Ponowne wezwanie skierowane zostało w dniu 8 listopada 2016 roku.

Pozwany wypłacił powodowi kwotę 1.599 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz z odsetkami liczonymi od dnia 3 września 2016 roku w wysokości 23 zł, kwestionując tym samym czas trwania najmu pojazdu zastępczego. **(pozew k. 2-4v)**

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że sprawa nie ma charakteru gospodarczego, stwierdził swoją niewłaściwość funkcjonalną i miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 31-32)**

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze zdarzeniem z dnia 2 lipca 2016 roku, w wyniku czego przyjął odpowiedzialność za szkodę co do zasady oraz dokonał zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.599 zł tytułem zwrotu celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego, co uczynił decyzją z dnia 17 listopada 2016 roku. Pozwany podkreślił, że kwestią sporną między stronami pozostaje niezbędny i ekonomicznie uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, bowiem zastosowana stawka za najem w wysokości 159,90 zł brutto została przez pozwanego uznana za zasadną i mieszczącą się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym poszkodowanej, zgodnie z klasą pojazdu uszkodzonego. Za zasadny i ekonomicznie uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego pozwany uznał okres 10 dni, na który składa się czas od dnia rozpoczęcia najmu do dnia poinformowania o wyliczeniu szkody całkowitej oraz 7 dni na zagospodarowanie pozostałości i zakup nowego pojazdu. Pozwany podkreślił, że żądanie odsetek od kwoty dochodzonej pozwem jest również niezasadne, wskazując, że jeżeli ustalenie wysokości szkody jest sporne między stronami i wymaga zasięgnięcia przez sąd wiadomości specjalnych, termin wymagalności świadczenia może być określony zgodnie z art. 817 § 2 k.c., zatem ewentualne odsetki winny być naliczone od daty wyrokowania. **(odpowiedź na pozew k. 44-48)**

W piśmie procesowym z dnia 28 czerwca 2017 roku pełnomocnik powoda podniósł, że do zdarzenia drogowego będącego źródłem szkody doszło w dniu 2 lipca 2016 roku, szkoda została zgłoszona pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne zakończone wydaniem w dniu 27 lipca 2016 roku decyzji przyznającej poszkodowanej odszkodowanie. Właścicielka uszkodzonego pojazdu E. N. korzystała z pojazdu zastępczego wynajętego u powoda w okresie od dnia 5 lipca 2016 roku do dnia 2 sierpnia 2016 roku, stąd uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za cały okres trwania najmu, którego długość warunkował termin zakończenia postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Pozwany w piśmie z dnia 17 listopada 2016 roku, nie kwestionując wysokości przyjętej stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, wskazał, że poszkodowana mogła korzystać z pojazdu zastępczego „w okresie do dnia poinformowania o wysokości przyznanego odszkodowania (3 dni) oraz dodatkowy czas na zagospodarowanie pojazdu w wyniku szkody całkowitej – 7 dni”. Pełnomocnik powoda podkreślił, że bezzasadne jest przyjęcie przez ubezpieczyciela, iż determinująca dla ustalenia okresu najmu jest data poinformowania przez niego o wysokości przyznanego odszkodowania, a zasadnicze znaczenie ma data wypłaty uznanego roszczenia, gdyż dopiero owa wypłata daje możliwość podjęcia kroków zmierzających do naprawy pojazdu bądź kupna nowego samochodu. Jednakże nawet gdyby przyjąć, że sama informacja udzielona przez ubezpieczyciela powinna być brana pod uwagę przy ocenie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, że w przedmiotowym przypadku informacja w postaci decyzji o przyznaniu odszkodowania jest datowana na 27 lipca 2017 roku, zaś jeżeli do tego okresu miałyby zostać dodane owe 7 dni, wskazane przez ubezpieczyciela, zasadnym jest przyjęcie, że najem pojazdu mógł trwać do dnia 3 sierpnia 2016 roku. Nie sposób jednak przyjąć, że przesłana poszkodowanej w postaci e-mail

wycena sporządzona w toku postępowania likwidacyjnego ma moc odpowiadającą decyzji kończącej postępowanie likwidacyjne, w oparciu o którą dokonywana jest wypłata odszkodowania. **(pismo procesowe k. 58-60)**

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2017 roku, na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c., Sąd pominął czynność połączoną z wydatkami w postaci dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego, wobec nieuiszczenia przez pełnomocnika pozwanego zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. **(postanowienie k. 63)**

W dalszym toku postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. **(protokół rozprawy k. 66, zapis przebiegu rozprawy na płycie CD k. 69)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lipca 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki D. nr rej. (...) będący własnością poszkodowanej E. N..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. **(okoliczności bezsporne, z akt szkodowych: oświadczenie dot. okoliczności zdarzenia)**

Szkoda została zgłoszona pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne zakończone wydaniem w dniu 27 lipca 2016 roku decyzji przyznającej poszkodowanej odszkodowanie. **(z akt szkodowych: decyzja z dnia 27 lipca 2016 roku)**

W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód poinformował pozwanego w formie elektronicznej o wynajęciu przez E. N. pojazdu zastępczego w oparciu o umowę najmu nr (...) z dnia 5 lipca 2016 roku. Zgodnie z umową najmu strony ustaliły stawkę dobową brutto za najem pojazdu zastępczego na kwotę 159,90 zł, jednocześnie zastrzegając, że umowa zostaje zawarta na czas określony do czasu zakończenia działań likwidacyjnych szkody. Konieczność korzystania przez poszkodowaną E. N. z pojazdu zastępczego uzasadniała okoliczność, iż uszkodzony pojazd była jej niezbędny ze względu na charakter pracy zawodowej, miejsce zamieszkania i sytuację rodzinną; nie dysponowała ona innym pojazdem, który mogłaby użytkować podczas naprawy uszkodzonego samochodu. Najem pojazdu zastępczego zakończył się w dniu 2 sierpnia 2016 roku (o godz. 13.50), kiedy to pojazd zastępczy został zdany przez najemcę powodowi. **(okoliczności bezsporne, potwierdzenie k. 19-20, kserokopia umowy najmu k. 21, kserokopia oświadczenia k. 22, kserokopia protokołu zdawczo-odbiorczego k. 23, kserokopia oświadczenia 24)**

W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód wystawił E. N. fakturę VAT nr (...) na kwotę brutto 4.797 zł za wynajem pojazdu zastępczego w okresie od 5 lipca do 2 sierpnia 2016 roku, przy czym faktura ta obejmowała najem pojazdu za 30 dni (30 razy 159,90 zł = 4.797 zł), a powinna obejmować 29 dni, gdyż okres od 5 lipca do 2 sierpnia obejmuje 29 a nie 30 dni, winna ona zatem być wystawiona na kwotę 4.637,10 zł (29 razy 159,90 zł = 4.637,10 zł).

Zgodnie z umową najmu, najem pojazdu zastępczego był wprawdzie rozliczany w systemie dobowym, jednak brak jest dokumentów wskazujących na wynajęcie pojazdu w dniu 5 lipca 2016 roku przed godziną 13.50, zatem choć pojazd został zdany 2 sierpnia 2016 roku o godz. 13.50, nie wykazano, że za okres od 5 lipca do 2 sierpnia zasadne było wystawienie faktury za 30 dni liczone w systemie dobowym (czyli np. od godz. 10.00 w dniu 5 lipca 2016 roku do godz. 13.50 w dniu 2 sierpnia 2016 roku). **(kserokopia umowy najmu k. 21, kserokopia oświadczenia k. 22, kserokopia protokołu zdawczo-odbiorczego k. 23, kserokopia oświadczenia 24, kserokopia faktury VAT k. 25)**

W dniu 2 sierpnia 2016 roku powód zawarł z E. N. umowę przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanego, wynikającej ze szkody w pojeździe marki D. nr rej. (...), a dotyczącej pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód poinformował pozwanego drogą elektroniczną o wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego przedkładając jednocześnie wszelkie związane z tym dokumenty, co stanowiło wezwanie pozwanego do zapłaty kosztów wynikających z faktury VAT nr (...). Wezwanie takie skierowane także pismem z dnia 8 sierpnia 2016 roku, które wpłynęło do pozwanego 11 sierpnia 2016 roku. Kolejne wezwanie skierowane zostało w dniu 8 listopada 2016 roku. **(okoliczności bezsporne, potwierdzenie k. 19-20, kserokopia oświadczenia k. 24, korespondencja k. 26-27, kserokopia wezwania k. 28, kserokopia decyzji k. 29, z akt szkodowych: wezwanie z 8 sierpnia 2016 roku, wezwanie z dnia 8 listopada 2016 roku)**

Pozwany wypłacił powodowi kwotę 1.599 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za 10 dni wraz z odsetkami liczonymi od dnia 3 września 2016 roku w wysokości 23 zł, kwestionując tym samym czas trwania najmu pojazdu zastępczego. W swojej decyzji pozwany uznał, że zastosowana stawka za najem w wysokości 159,90 zł brutto za dobę jest zasadna i mieszcząca się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym poszkodowanej, zgodnie z klasą pojazdu uszkodzonego. W odniesieniu do zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego pozwany uznał, że jest to okres od dnia 5 lipca 2016 roku, czyli od dnia rozpoczęcia najmu do dnia poinformowania o wysokości przyznanego odszkodowania (3 dni) oraz dodatkowy czas na zagospodarowanie pojazdu w wyniku szkody całkowitej – 7 dni. **(kserokopia decyzji k. 29, z akt szkodowych: decyzja z 17 listopada 2016 roku)**

W dniu 8 grudnia 2016 roku pozwany wydał decyzję, na mocy której przyznał powodowi dodatkowe odszkodowanie w wysokości 2.078,70 zł za najem pojazdu zastępczego – za kolejne 13 dni, zatem łącznie uznał za zasadny okres 23 dni najmu pojazdu zastępczego do dnia 28 lipca 2016 roku. Brak jest jednak jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że kwota ta została powodowi wypłacona. Zarówno pełnomocnik powoda, jak i pełnomocnik pozwanego, zgodnie twierdzili, że jedyna kwota wypłacona tytułem najmu pojazdu zastępczego to kwota 1.599 zł (por. pozew k. 3v i odpowiedź na pozew k. 45). **(z akt szkodowych: decyzja z dnia 8 grudnia 2016 roku)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (w tym aktach szkodowych), których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie (za zasadny został uznany czas najmu pojazdu zastępczego w okresie 29, nie zaś 30 dni).

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnej księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków

wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 2 lipca 2016 roku, w wyniku którego należący do E. N. samochód osobowy uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, przy czym w decyzji z dnia 17 listopada 2016 roku pozwany uznał, że zastosowana stawka za najem w wysokości 159,90 zł brutto za dobę jest zasadna i mieszcząca się w granicach stawek stosowanych na rynku lokalnym poszkodowanej, zgodnie z klasą pojazdu uszkodzonego. Spór dotyczył zatem jedynie zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Godzi się również przypomnieć, że brak możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu i konieczność odholowania go z miejsca wypadku/kolizji drogowej są normalnymi następstwami zdarzenia, w wyniku którego pojazd został uszkodzony. Wobec tego poniesienie wydatków na najem pojazdu zastępczego jest konsekwencją zachowania, z którego szkoda wynikła. Dobrowolne poniesienie tych wydatków przez właściciela uszkodzonego pojazdu nie pozbawia ich charakteru szkody w rozumieniu art. 361 k.c. (por. m.in. wyrok SA w Gdańsku z dnia 29 maja 2015 roku, I ACa 15/15, L.; wyrok SA w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2015 roku, VI ACa 901/14, L.; uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28).

Przypomnieć należy, że do zdarzenia drogowego będącego źródłem szkody doszło w dniu 2 lipca 2016 roku, szkoda została zgłoszona pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne zakończone wydaniem w dniu 27 lipca 2016 roku decyzji przyznającej poszkodowanej odszkodowanie. Właścicielka uszkodzonego pojazdu E. N. korzystała z pojazdu zastępczego wynajętego u powoda w okresie 29 dni od dnia 5 lipca 2016 roku do dnia 2 sierpnia 2016 roku, stąd uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za cały okres 29 dni trwania najmu, którego długość warunkował termin zakończenia postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Pozwany w piśmie z dnia 17 listopada 2016 roku, nie kwestionując wysokości przyjętej stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, wskazał, że poszkodowana mogła korzystać z pojazdu zastępczego „w okresie do dnia poinformowania o wysokości przyznanego odszkodowania (3 dni) oraz dodatkowy czas na zagospodarowanie pojazdu w wyniku szkody całkowitej – 7 dni”. Jak słusznie wskazał pełnomocnik powoda bezzasadne jest przyjęcie przez ubezpieczyciela, iż determinująca dla ustalenia okresu najmu jest data poinformowania przez niego o wysokości przyznanego odszkodowania, a zasadnicze znaczenie ma data wypłaty uznanego roszczenia, gdyż dopiero owa wypłata daje możliwość podjęcia kroków zmierzających do naprawy pojazdu bądź kupna nowego samochodu. Jednakże nawet gdyby przyjąć, że sama informacja udzielona przez ubezpieczyciela powinna być brana pod uwagę przy ocenie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, że w przedmiotowym przypadku informacja w postaci decyzji o przyznaniu

odszkodowania jest datowana na 27 lipca 2017 roku, zaś jeżeli do tego okresu miałyby zostać dodane owe 7 dni, wskazane przez ubezpieczyciela, zasadnym jest przyjęcie, że najem pojazdu mógł trwać do dnia 3 sierpnia 2016 roku – trwał zaś do dnia 2 sierpnia 2016 roku. Pozwany wydał zresztą w dniu 8 grudnia 2016 roku drugą decyzję, na mocy której przyznał powodowi dodatkowe odszkodowanie w wysokości 2.078,70 zł za najem pojazdu zastępczego – za kolejne 13 dni, zatem łącznie uznał za zasadny okres 23 dni najmu pojazdu zastępczego do dnia 28 lipca 2016 roku. Brak jest jednak jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że kwota ta została powodowi wypłacona, a obie strony niniejszego procesu, reprezentowane przez zawodowych pełnomocników, zgodnie twierdziły, że jedyna kwota wypłacona tytułem najmu pojazdu zastępczego to kwota 1.599 zł.

Nie powielając ustaleń faktycznych, przytoczyć ponownie wypada, że w ocenie Sądu wystawiona przez powoda faktura VAT nr (...) na kwotę brutto 4.797 zł za najem pojazdu zastępczego w okresie od 5 lipca do 2 sierpnia 2016 roku, powinna obejmować nie 30, lecz 29 dni, gdyż okres od 5 lipca do 2 sierpnia obejmuje 29 a nie 30 dni, winna ona zatem być wystawiona na kwotę 4.637,10 zł (29 razy 159,90 zł = 4.637,10 zł). Jak już wyżej wskazano, przedmiotowy najem pojazdu zastępczego był wprawdzie rozliczany w systemie dobowym, jednak brak jest dokumentów wskazujących na wynajęcie pojazdu w dniu 5 lipca 2016 roku przed godziną 13.50, zatem choć pojazd został zdany 2 sierpnia 2016 roku o godz. 13.50, nie wykazano, że za okres od 5 lipca do 2 sierpnia zasadne było wystawienie faktury za 30 dni liczone w systemie dobowym (czyli np. od godz. 10.00 w dniu 5 lipca 2016 roku do godz. 13.50 w dniu 2 sierpnia 2016 roku).

Z tych przyczyn, Sąd uznał, że powództwo było zasadne w zakresie roszczenia o zasądzenie kwoty 3.038,10 zł (rzeczywisty czas trwania najmu równy 29 dni razy 159,90 zł = 4.637,10 zł), skoro należne odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w okresie 29 dni od dnia 5 lipca do 2 sierpnia 2016 roku winno wynosić 4.637,10 zł, zaś pozwany wypłacił powodowi dotychczas jedynie kwotę 1.599 zł (4.637,10 zł – 1.599 zł = 3.038,10). W pozostałym zakresie – za 1 dzień najmu – powództwo nie było zasadne z przyczyny wskazanej powyżej.

Należy podkreślić, że biorąc pod uwagę zgodne twierdzenia obu stron, reprezentowanych przez zawodowych pełnomocników, w zakresie wypłaconej dotychczas powodowi kwoty za najem pojazdu zastępczego równej 1.599 zł, a także biorąc pod uwagę brak jakichkolwiek dowodów w aktach sprawy na wypłatę powodowi kwoty dalszego odszkodowania na podstawie decyzji z dnia 8 grudnia 2016 roku (2.078,70 zł za najem pojazdu zastępczego za kolejne 13 dni do dnia 28 lipca 2016 roku), Sąd przyjął, że do dnia zamknięcia rozprawy i wyrokowania pozwany wypłacił powodowi z tego tytułu jedynie niesporną kwotę 1.599 zł (oczywiście była ona wypłacona z ustawowymi odsetkami w kwocie 23 zł, które pozwany sam naliczył od dnia 3 września 2016 roku).

Nie może budzić wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie to pozwany winien udowodnić, że wypłacono powodowi kwotę dalszego odszkodowania przyznanego decyzją z 8 grudnia 2016 roku, jeżeli wypłata taka faktycznie miała miejsce. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Pozwany był wszakże reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Dodać wypada, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie. Już zatem w treści odpowiedzi na pozew pozwany winien zgłosić wszelkie twierdzenia faktyczne o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (czym niewątpliwie jest twierdzenie o wysokości wypłaconego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego) oraz niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Pełnomocnik pozwanego zgłosił twierdzenie, że za najem pojazdu zastępczego pozwany wypłacił powodowi kwotę 1.599 zł !!! Przepis § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym

czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Zgodnie z przepisem art. 207 § 6 k.p.c., sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla pozwanego ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obojętna określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie. Natomiast zgodnie z treścią przepisu art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie, gdyby jednak wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym, przy zachowaniu należytej staranności, wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Relevantnym jest przy tym zaznaczenie, że zobowiązanie z tytułu odszkodowania ma charakter bezterminowy, przekształcenie go w zobowiązanie terminowe następuje zaś w drodze wezwania wierzyciela skierowanego do dłużnika do spełnienia świadczenia, jeśli tylko wezwanie to zawiera wskazanie żądanej kwoty. Przenosząc powyższe na grunt omawianej sprawy wskazać należy, że w dniu 3 sierpnia 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.797 zł za najem pojazdu zastępczego w okresie od dnia 5 lipca do 2 sierpnia 2016 roku - w terminie 14 dni. Żądanie zasądzenia odsetek od kwoty dochodzonej pozwem było zatem zasadne od dnia 3 września 2016 roku, zresztą sam pozwany w decyzji z dnia 17 listopada 2016 roku przyznał wypłaconą kwotę odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczonymi przez siebie od dnia 3 września 2016 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces praktycznie w całości (pозwany wygrał sprawę w 95%), a zatem należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. W myśl bowiem przepisu art. 100 k.p.c. sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.077 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu 160 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika powoda w wysokości 900 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.077 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.